«Εάν ημείς σιωπήσωμεν, οι λίθοι κεκράξονται» (Λουκ. 19, 40) (Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός, Κοσμήτωρ της Θεολογικής Σχολής του Παν/μίου Αθηνών)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 27 Ιανουαρίου, 2007

Η επίσκεψη του Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ΄ στην Πόλη και του Αρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου στο Βατικανό προκάλεσαν ποικίλα σχόλια στον Τύπο, άλλα και παραλήρημα ενθουσιασμού τόσο στους οικουμενιστικούς κύκλους, όσο και σ' εκείνους των αρχιεπισκοπικών χειροκροτητών και αυλοκολάκων, που εξαρτούν από την κοσμική αίγλη και ισχύ του Μακαριωτάτου και την δική τους προβολή και κοινωνική καταξίωση.
Πριν, όμως, καταγραφεί και η δική μου ταπεινή άποψη, ως απάντηση στην απορία κάποιων για την «δήθεν» σιωπή μου —και λέγω «δήθεν», διότι δεν έλειψαν οι τηλεοπτικές τοποθετήσεις μου— θέλω να επαινέσω τις σπουδαίες αναφορές στο θέμα του αγαπητού συναδέλφου και συναγωνιστού π. Θεοδώρου Ζήση, του σεβαστού μου καθηγητού κ. Ιω. Κορναράκη και του κ. Γεωργίου Ζερβού στον «Ορθόδοξο Τύπο» της 22.12.2006, αλλά και του καθηγητού κ. Χρήστου Γιανναρά στην όπως πάντα εντυπωσιακή επιφυλλίδα του στην «Κυριακάτικη Καθημερινή» της 24ης του ιδίου μηνός. Προσυπογράφω τις εύστοχες επισημάνσεις όλων των παραπάνω και δηλώνω ταυτισμένος μαζί τους στην προσπάθεια να σωθούν η αξιοπρέπεια και ο αυτοσεβασμός σ' αυτό τον τόπο. Θα περιορισθώ γι’ αυτό σε μερικές μόνον παρατηρήσεις.

Ρωτούν πολλοί —καλοπροαίρετα, όπως πιστεύω— τι κακό γίνεται με τις συναντήσεις και επισκέψεις αυτές, ώστε να δικαιολογούνται οι διαμαρτυρίες. Επαναλαμβάνω, λοιπόν, ό,τι και μετά την επίσκεψη του Πάπα Ιωάννου — Παύλου Β' στην Αθήνα το 2001 είχα επισημάνει. Αν οι επαφές αυτές έμεναν στο πολιτικό πλαίσιο (εφ' όσον μάλιστα ο Πάπας είναι «ηγεμών» του Βατικανού [«Souverain du Vatican» είναι ένας τίτλος του] και, συνεπώς, αρχηγός Κράτους), το πράγμα δεν θα ήταν τόσο σοβαρό. Οι συναντήσεις, όμως, αυτές γίνονται σε πλαίσιο «εκκλησιαστικό» και αναγνωρίζεται από κορυφαίους εκπροσώπους της Ορθοδοξίας ο Πάπας ως **επίσκοπος της Εκκλησίας του Χριστού**. Οπότε αναγνωρίζεται σιωπηρά και το Βατικανό, ή έστω η Ρωμαιοκαθολική (Παπική, ορθότερα) «Εκκλησία» ως Εκκλησία του Χριστού, αυθεντικός δηλαδή Χριστιανισμός, με de facto αμνήστευση των αιρέσεων και πλανών της, που είναι τόσαι πολλαί, ώστε δίκαια να χαρακτηρίζεται από μεγάλους

θεολόγους μας ως «παναίρεση». Τι άλλο θα μπορούσε να διεκδικήσει ο Παπισμός από την αμνήστευσή του και την καταξίωσή του ως Εκκλησίας, όπως, δηλαδή, είναι τα Ορθόδοξα Πατριαρχεία της Ανατολής; Για μια ακόμη, δηλαδή, φορά επιβεβαιώνεται η άμβλυνση των συνειδήσεων Ορθοδόξων ηγετών, ώστε διαγράφοντας Συνόδους, Πατέρες και Κανόνες και την σωτηριολογική διδασκαλία τους, να ταυτίζουν την αίρεση με την Εκκλησία του Χρίστου και την πλάνη με τη θεολογία των Αγίων μας.
Αποδεικτικό υλικό θα αντλήσω από τα επίσημα κείμενα, που διαβάσθηκαν στη Ρώμη. Θα περιορισθώ δε σε θεολογικές επισημάνσεις.

Στο «απολυτίκιο» της τελετής για την παραλαβή τμήματος της αλύσεως του Απ. Παύλου, γίνεται λόγος για «την Εκκλησία της Ρώμης» με αναφορά, όμως, στον Παπισμό, που δεν είναι φυσικά συνέχεια της προ του σχίσματος εκεί Εκκλησίας. Το ίδιο και στην ακολουθούσα Ευχή διαβάζουμε: «Τη φιλαδέλφω διαθέσει της εν Ρώμη παροικούσης Εκκλησίας σου», για την οποία φράση ισχύει το προηγούμενο σχόλιό μας. Το κτητικό μάλιστα "σου", σχετιζόμενο με τον Ι. Χριστόν, αποκλείει κάθε περίπτωση συγχύσεως. Η σημερινή, λοιπόν, «Εκκλησία» της Ρώμης είναι Εκκλησία του Ιησού Χριστού, με την οποία ταυτίζεται χωρίς κανένα δισταγμό και η Εκκλησία της Ελλάδος.
Για όσους έχουν αυτή την γνώμη, θα παρατηρήσουμε, ότι οι Επίσκοποι (Μητροπολίται) της Εκκλησίας μας είναι για το πλήρωμα συνεχιστές και φορείς της Ορθοδοξίας των Αγίων Πατέρων μας. Αν, όμως, η σημερινή «Εκκλησία» της Ρώμης είναι κατά τους Επισκόπους μας και αυτή Εκκλησία του Χριστού, τότε αυτομάτως αυτοί εξισούνται με τους παπικούς «Επισκόπους» και συνεπώς δέχονται οι ίδιοι, ότι είναι έκτος Ορθοδοξίας... Εμείς ως κληρικοί και λαϊκοί, μέλη της «Μιας, Αγίας, Καθολικής (=Ορθοδόξου) και Αποστολικής Εκκλησίας», εκφωνώντας το «Εν πρώτοις, μνήσθητι, Κύριε...», προϋποθέτουμε την Ορθοδοξία των Επισκόπων μας και όχι την ταύτισή τους με την Αίρεση και τον αυτοαποκλεισμό τους από την Ορθοδοξία. Άρα στον λεγόμενο οικουμενικό διάλογο το «κινδυνευόμενον» είναι η ορθόδοξη ταυτότητα.

Μια άλλη επίμαχη φράση βρίσκεται στην «Προσφώνηση» προς τον Καρδινάλιον W. Kasper: «του Πάπα Ρώμης και πεφιλημένου εν Χριστώ αδελφού κ. Βενεδίκτου του ΙΣΤ΄». Πρόκειται για μίμηση της καθιερωμένης από την εποχή του Πατριάρχου Αθηναγόρου γραμμής και γλώσσας, δείγματα της οποίας είχαμε και στην εδώ επίσκεψη του Πάπα Ιωάννου — Παύλου Β' το 2001. Στην ίδια Προσφώνηση, εξ άλλου, η αναφορά στην άρση των αναθεμάτων είναι μίμηση της πατριαρχικής τακτικής, χωρίς να λαμβάνεται καν υπόψη ο τρόπος της άρσεώς τους το 1965, χωρίς άρση, όμως, και των αιτιών του σχίσματος, του «Filioque» δηλαδή, του «Πρωτείου εξουσίας» κ.λπ. Υπάρχει, όμως και κάτι εξ ίσου σοβαρό για την δική μας πλευρά. Η τραγική αυταπάτη, στην οποία ζούμε και ενεργούμε.
Η στοχοθεσία της συνάντησης στη Ρώμη διατυπώνεται σαφώς, στην «Προσφώνηση»

προς τον Καρδινάλιο Κάσπερ: «Πρόθεσή μας είναι **να διατρανώσουμε ενωμένοι** την αντίθεσή μας στην εκκοσμίκευση του χριστιανικού μηνύματος, μέσα σε μια περίοδο ισοπεδωτικής Παγκοσμιοποίησης και πολλάκις (sic) αντίθεης χρήσης (sic) της τεχνολογίας». Θα ήταν αποδεκτό το κείμενο αυτό, με ενθουσιασμό μάλιστα, αν επρόκειτο για εξομολογητική διάθεση και ηρωική θρηνωδία για την εκκοσμίκευσή μας, που έχει αποβεί σκανδαλιστικά αδυσώπητη. Το να μιλούμε, όμως, για κίνδυνο «εκκοσμικεύσεως του χριστιανικού μηνύματος», αγνοώντας την ήδη από μακρού θεσμοποιημένη εκκοσμίκευση του Παπισμού ή την «ούπω» θεσμοποιημένη δική μας εκκοσμίκευση, εγγίζει τα όρια του παραλόγου.
Για τους ίδιους λόγους αποδυναμώνεται μέχρι δακρύων η φράση: «δια να προσφέρωμεν συνεργαζόμενοι πειοτικήν μαρτυρίαν προς τον Ευρωπαίον του 21ου αιώνος» (Προσφώνησις προς τον Πάπα). «Πειστική μαρτυρία», όμως, δεν προσφέρεται με κοσμικού —πολιτικού τύπου συσπειρώσεις και «εν πειθοίς ανθρωπίνης σοφίας», αλλά μόνο ως καρπός της αγιοπνευματικής Αλήθειας, αν και όταν είμεθα φυσικά φορείς της και όχι, κατά τον κ. Χρ. Γιανναρά «θλιβεροί δεσμώτες των εξουσιαστικών σκοπιμοτήτων ή των ναρκισσιστικών εκζητήσεων της διεθνούς δημοσιότητας»! Θα προσέθετα ταπεινά και κινήσεως κατά το πνεύμα και τις επιταγές της Νέας Τάξης και της Νέας Εποχής...
Είναι, έτσι, ευνόητο γιατί ο διεθνής, κυρίως ο ιταλικός Τύπος, είδε με εύθυμη διάθεση την τόσο εκθειαζόμενη από τους ημετέρους αυλοκόλακες συνάντηση. Όλοι αντιλαμβάνονται, ότι ουδεμία σχέση έχουν αυτές οι «φιέστες» με την σώζουσα Αλήθεια, αφού είναι φανερό, ότι αποβλέπουν σε άντληση κοσμικής δύναμης ή την τραγική εκμετάλλευση της αφελείας μας για την εξυπηρέτηση σκοπιμοτήτων «θρησκευτικής πολιτικής». Το 2001, μετά την ανάλογη «φιέστα» των Αθηνών, είχαμε δηλώσει, ότι «ο Πάπας τα πήρε όλα και έφυγε»! Διότι το ζητούμενο και τότε από το Βατικανό ήταν η αναγνώριση του «βασιλέα» του Πάπα, ως «επισκόπου της Εκκλησίας του Χριστού» και η προώθηση του παγκοσμίου πρωτείου του. Αυτό έγινε και τώρα.
Σε τελευταία, όμως, ανάλυση, όλο το θέμα είναι κριτήριο της υπάρξεως στην Εκκλησία μας συνοδικού θεσμού και της λειτουργίας του. Υπάρχουν, βέβαια, μητροπολίται, που αντιλαμβάνονται σαφώς τα γινόμενα, αλλά σιωπούν ή αντιδρούν χαλαρά «για την διατήρηση της ενότητας», όπως μας λέγουν! Υπάρχουν και άλλοι, όμως, που ή δεν αντιλαμβάνονται την βαρύτητα των ανοιγμάτων αυτών ή δέχονται και αυτοί την Παπική «εκκλησία» ως Εκκλησία του Χριστού, με μυστήρια και Χάρη. Γι’ αυτούς η ένωση έχει γίνει ή ουδέποτε έπαυσε να υπάρχει. Υπάρχουν, όμως και εκείνοι, που επιμένουν ότι με τις συναντήσεις αυτές «δίνουμε μαρτυρία» Ορθοδοξίας. Είναι και αυτός ένας τρόπος αυτοεφησυχασμού και καθησυχασμού των άλλων. Και όμως, ο «κατακλυσμός» έρχεται...

(Πηγή: "Ορθόδοξος Τύπος" 12 Ιαν. 2007)

Για περισσότερα άρθρα του π. Γεωργίου πατείστε εδώ